

Kreacionismus – jeho chyby

Základní vadou kreacionismu je předsudečný, takřikajíc „metafyzický“ předpoklad, že všechno je stvořeno tak, že to zůstává beze změny, tj. že se to nemůže od svého původního „stavu“ nikdy odchýlit. Pokud by kreacionisté připustili, že se stvořené skutečnosti měnit mohou, pak i sebemenší možná změna bude zajišťovat, že jednotlivé druhy, rody atd. se mohou v dlouhodobé perspektivě měnit, že některé mohou vymřít (mluvíme-li zatím jen o organismech), jiné že se mohou změnit tak, že tím vzniknou nové formy, nové druhy a nové rody, atd. – A pak tu je ještě další významný aspekt: kreacionisté popírají význam spoluúčasti individua na tom, čím se v průběhu života stává a stane, zejména to popírají jako „přírodní“ rys, ačkoli to je pro každého zcela přístupný aspekt (např. „výchova“ a „výcvik“ zvířat – i domestikovaná zvířata je zapotřebí „zacvičit“ podle lidských potřeb a měřítek; a pokud se to dělá po dlouhou sérii generací, jako tomu je v případě psa, pak je docela evidentní, že lidský „výběr“, tj. „umělá“ selekce dělá přímo divy). Ale to přece není jednostranná záležitost, to zvíře resp. ta zvířata jsou buď ochotná nebo neochotná se „přizpůsobit“, a velmi často svá mláďata už sama matka „spoluvychovává“ (ovšem někdy by to dělala špatně, a pak je třeba mláďata oddělit od matky brzo, ještě předtím, než jim může „vtisknout“ některé nesprávné způsoby chování). Ostatně už to, že v mládí vyšších živočichů zřetelně rozpoznáváme tzv. imprintsční údobí, ukazuje na to, že jistá přizpůsobivost je individuím – aspoň na takovéto úrovni zcela zřetelně – vlastní. Takže uzavřeno: největší vadou kreacionismu není pevné přesvědčení o tom, že vše bylo stvořeno (tady jde spíš o to, co se tím rozumí a jak si to kdo „představuje“), nýbrž skrytá a naprosto netolerantní, hybridně doktrinářská metafyzičnost jejich myšlení, která sice skrytě, ale zcela dogmaticky trvá na neproměnnosti „podstaty“.

(Písek, 080626-3.)